[2019] 13 எஸ்.சி.ஆர். 1028

பிஜய் குமார் சிங் & பலர்

எதிர்

அமித் குமார் சமாரியா & இன்னொருவர்.

(உரிமையியல் மேல்முறையீடு எண். 7849/2019)

2019–ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 22– ஆம் தேதி

முன்னிலை:

மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு.எல். நாகேஸ்வர ராவ்

மற்றும்

மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு.ஹேமண்ட் குப்தா

1997–ஆம் ஆண்டு மேற்கு வங்காள வளாக குத்தகைதாரர் சட்டம்,:

பிரிவு– 7 –இன் நோக்கம் மற்றும் எல்லை – தீர்ப்புரைக்கப்பட்டது யாதெனில்: பிரிவு – 7 வாடகை நிலுவைத் தொகையை செலுத்தாததன் அடிப்படையில் வெளியேற்றப்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்கான முழுமையான பொறிமுறைமையை வழங்குகிறது – பிரிவு 7 –இன் உட்பிரிவு (2) இன் விதிகள் கட்டாயமானதாகும்– பிரிவு–7 – இன் உட்பிரிவு (2) க்கு வரம்புரையின் அடிப்படையில் வாடகை நிலுவைத் தொகையை வைப்பீடு செய்ய நேரத்தை நீட்டிப்பதற்கான வெளிப்புற வரம்பு உள்ளது – வாடகை நிலுவைத் தொகையைத் திருப்பிச் செலுத்தாததன் அடிப்படையில் வெளியேற்றப்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்கான ஒரு முன் நிபந்தனை,

ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட நிலுவைத் தொகையுடன் சேர்ந்து வாடகை நிலுவைத் தொகையை வைப்பீடு செய்வது – குத்தகைதாரர் காலவரம்பு சட்டம் பிரிவு–5 –ஐ நாட முடியாது – 1963–ஆம் ஆண்டு காலவரம்பு சட்டம் – பிரிவு–5.

மேல்முறையீடுகளை தள்ளுபடி செய்த நீதிமன்றம்,

தீர்ப்புரைத்தது யாதெனில்: 1997–ஆம் ஆண்டு மேற்கு வங்க வளாக குத்தகைதாரர் சட்டம், பிரிவு 7 –இன் துணைப் பிரிவு (2) இன் விதிகள் கட்டாயமாகும், மேலும் சட்டத்தின் பிரிவு –6 இன் கீழ் வாடகை நிலுவைத் தொகையை செலுத்தாததால் குத்தகைதாரர் வெளியேற்றப்படுவதைத் தவிர்க்க வேண்டியிருந்தால், குத்தகைதாரர் அதை கவனமாக பின்பற்ற வேண்டும். இந்தச் சட்டத்தின் 7 ஆம் பிரிவின் உட்பிரிவு (2) இன் நிபந்தனையின்படி, வாடகை நிலுவைத் தொகையை வைப்பீடு செய்வதற்கான கால நீட்டிப்புக்கு ஒரு வெளி வரம்பு உள்ளது. வாடகையை வைப்பீடு செய்யாததால் ஏற்படும் விளைவுகள் சட்டத்தின் பிரிவு– 7 இன் துணைப் பிரிவு (3) இன் கீழ் பரிசீலிக்கப்படுகின்றன. எனவே, அழைப்பாணை பெறப்பட்ட ஒரு மாதத்திற்குள் அல்லது அழைப்பாணை இல்லாமல் முன்னிலையான ஒரு மாதத்திற்குள் வாடகைதாரர் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட நிலுவைத் தொகையை வைப்பீடு செய்யத் தவறினால், மேலும் பூசலுக்குரிய வாடகை விகிதம் மற்றும் நிலுவைத் காலத்தை தீர்மானிக்க விண்ணப்பிக்கத் தவறினால், அதைத் தொடர்ந்து வாடகை நிலுவைத் தொகையை தீர்மானிப்பதில் செலுத்தாதது, குத்தகைதாரரை வெளியேற்றுவதை உள்ளடக்கும். சட்டத்தின் பிரிவு 7, வாடகை

நிலுவைத் தொகையின் அடிப்படையில் வெளியேற்றப்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்கான ஒரு முழுமையான பொறிமுறைமையை வழங்குகிறது, இது சட்டத்தின் பிரிவு 7 இன் துணைப் பிரிவு (2) இன் கீழ் கருதப்பட்டபடி குத்தகைதாரர் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் மற்றும் பூசலுக்குரிய தொகையை தீர்மானிப்பதன் மூலம் வாடகை நிலுவைத் தொகையை வைப்பீடு செய்கிறது. வாடகை நிலுவைத் தொகையை செலுத்தாததன் அடிப்படையில் வெளியேற்றப்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்கான முன் நிபந்தனை வாடகையை வைப்பீடு செய்வதோடு பூசலைத் தீர்ப்பதற்கான விண்ணப்பமாகும். அதைக் கருத்தில் கொண்டு, குத்தகைதாரர் காலவரம்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 5 ஐ நாட முடியாது, ஏனெனில் இது குத்தகைதாரரால் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டிய ஒரு விண்ணப்பம் மட்டுமல்ல, குத்தகைதாரர் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட வாடகை நிலுவைத் தொகையையும் வைப்பீடு செய்ய வேண்டும். [பத்தி 21][1042–E–H; 1043–A]

<u>பார்வையிடப்பட்ட தீர்முடிவுகள்:</u>

நசீருதீன் மற்றும் ஓர்ஸ். எதிர் சீதா ராம் அகர்வால் (2003) 2 எஸ். சி. சி 577: [2003] 1 எஸ்.சி.ஆர்.634–சார்ந்திருந்தது.

பி.பி. கெம்கா பிரைவேட். லிமிடெட் எதிர் பிரேந்திர குமார் பாவ்மிக் (1987) 2 எஸ். சி. சி 407: [1987] 2 எஸ். சி. ஆர் 559– வேறுபடுத்தப்பட்டது.

ஷிபு சந்திர தார் எதிர் பசுபதி நாத் ஆத்யா மற்றும் கயா பிரசாத் கர் எதிர் சுப்ரதா குமார் பானர்ஜி (2002) 3 எஸ். சி. சி 617: [2002] 2 எஸ். சி. ஆர் 249; *அர்ஜுன் கியாமல் மகிஜானி*

போன்றவை எதிர் ஜம்னாதாஸ் சி. துலியாணி & மற்றவர்கள். போன்றவை. (1989) 4 எஸ். சி. சி 612: [1989] 1 கூடுதல். எஸ்.சி. ஆர் 380; *மோனோஜ் லால் சீல் எதிர் ஆக்டேவியஸ் டீ & இண்டஸ்ட்ரீஸ் லிமிடெட்* (2015) 8 எஸ். சி. சி 640: [2015] 6 எஸ். சி. ஆர் 791; *இ. பழனிச்சாமி எதிர் பழனிச்சாமி* (2003)1 எஸ். சி. சி 123; *பல்வந்த் சிங் எதிர் ஆனந்த் குமார் சர்மா* (2003) 3 எஸ். சி. சி 433: [2003] 1 எஸ். சி. ஆர் 653; *வதன் மால் எதிர் கைலாஷ் நாத்* (1989) 3 எஸ். சி. சி 79: [1989] 2 எஸ். சி. ஆர் 192; *யூனியன் ஆஃப் இந்தியா எதிர் பிலிப் டியாகோ டி காமா* (1990) 1 எஸ். சி. சி 277: [1989] 2 கூடுதல். எஸ். சி. ஆர் 336; *ஷியாம்சரண் ஷர்மா எதிர் தர்மதாஸ்* (1980) 2 எஸ். சி. சி 151: [1980] 2 எஸ். சி. ஆர் 334; *இந்திய ஒன்றியம் மற்றும் பிறர் எதிர் ஏ. கே. பாண்டே* (2009) 10 எஸ். சி. சி 552: [2009] 14 எஸ்.சி.ஆர்.528– அணுகப்பட்டது.

<u>வழக்குச் சட்டக் குறிப்பு:</u>

(1987) 2 எஸ். சி. ஆர் 559	பத்தி 6–இல்	வேறுபடுத்தப்பட்டது.
[2002] 2 எஸ். சி. ஆர் 249	பத்தி 6 –இல்	அணுகப்பட்டது
[1989]1 கூடுதல். எஸ்.சி.ஆர்.380	பத்தி 7–இல்	அணுகப்பட்டது
[2003] 1 எஸ். சி. ஆர் 634	பத்தி 8 –இல்	சார்ந்தது
[2015] 6 எஸ். சி. ஆர் 791	பத்தி 9–இல்	அணுகப்பட்டது
(2003) 1 எஸ். சி.சி 123	பத்தி 9 –இல்	அணுகப்பட்டது

[2003] 1 எஸ். சி. ஆர் 653 பத்தி 9 இல் அணுகப்பட்டது

[1989] 2 எஸ். சி. ஆர் 192 பத்தி 14 –இல் அணுகப்பட்டது

[1989] 2 கூடுதல். எஸ்.சி.ஆர் 336 பத்தி 15–இல் அணுகப்பட்டது

[1980] இல் 2 எஸ். சி. ஆர் 334 பத்தி 15 இல் அணுகப்பட்டது

[2009] 14 எஸ். சி. ஆர் 528 பத்தி 17 இல் அணுகப்பட்டது

உரிமையியல் மேல்முறையீட்டு அதிகாரவரம்பு: உரிமையியல் மேல்முறையீட்டு எண். 7849/2019.

உ.ஆ.எண்.1942/2013–இல் கல்கத்தா உயர்நீதிமன்றத்தின் 13.05.2016 தேதியிட்ட தீர்ப்பு மற்றும் ஆணையிலிருந்து

உடன்

உரிமையியல் மேல்முறையீட்டு எண். 7850/2019.

மேல்முறையீட்டாளருக்கான வழக்குரைஞர்கள் திரு. அனிப் சச்ச்தே மூத்த வழக்கறிஞர், திரு. ஆனந்தோ முகர்ஜி, திருமதி அஞ்சலி சவுகான், திருமதி ரியா சச்ச்தே, திருமதி சரளா சந்திரா.

எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கான வழக்குரைஞர்கள் திரு.பிரணாப் குமார் முல்லிக், திருமதி சோமா முல்லிக், திரு. சேபா குமார் தேவரியா.

இந்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு **மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு.ஹேமந்த் குப்தா** அவர்களால் வழங்கப்பட்டது:–

1. தற்போதைய மேல்முறையீடுகளில் உள்ள எதிர்ப்பானது, இவ்வழக்கின் எதிர்மேல்முறையீட்டாளரால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட இரண்டு தனித்தனி வெளியேற்றுவதற்கான மனுக்களில் 13.05.2016 –ஆம் தேதியன்று கல்கத்தா உயர் நீதிமன்றம் இரண்டு குத்தகைதாரர்களுக்கு எதிராக பகரப்பட்ட ஆணையிலிருந்து எழுகிறது.

2. கற்றறிந்த தனி நீதிபதி 10.08.2011 –ஆம் தேதியிட்ட ஆணையை நீக்கறவு செய்தார், இதன் மூலம் 1997–ஆம் ஆண்டு மேற்கு வங்க வளாக குத்தகைச் சட்டம்[1], பிரிவு 7(2) இன் கீழ் மேல்முறையீட்டாளர் தாக்கல் செய்த விண்ணப்பம் அனுமதிக்கப்பட்டது.

3. தற்போதைய மேல்முறையீடுகளுக்கு வழிவகுக்கும் சுருக்கமான பொருண்மைகள் என்னவென்றால், இரண்டு கடைகளின் வாடகை பாக்கியை செலுத்தாத காரணத்தால், மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு எதிராக வெளியேற்றும் மனுவைத் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் தாக்கல் செய்தார், துவக்கத்தில் குத்தகைதாரராக சுடமா சிங் மாதம் ரூ.45/– மற்றும் ரூ.25/– வாடகையும், இப்போது செலுத்த வேண்டிய வாடகை ரூ.306/– மற்றும் ரூ.174/– ஆக உள்ளது. பணம் நிறைவேற்றுதல் வழக்கு எண். 23/1961 இல் சொத்து பேணுநர் நியமிக்கப்பட்டார் என்பதும், 10.02.2009 தேதியிட்ட ஆணையின்படி மேற்படி சொத்து பேணுநர் விடுவிப்பு செய்யப்பட்டார் என்பதும் எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் வழக்காகும். எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் வாடகை பாக்கியை கோரினார்,

[1] சுருக்கமாக "சட்டம்"

ஆனால் மாதத்திற்கு ரூ.306/– நிலுவைத் தொகை செலுத்தப்படாததால், வெளியேற்ற மனு தாக்கல் செய்யப்பட்டது. மேல்முறையீட்டாளர் எந்த வாடகையையும் வைப்பீடு செய்யவில்லை, ஆனால் 1993–ஆம் ஆண்டு ஜூன் – மாதம் வரை மாதாந்திர வாடகையை சொத்து பேணுநருக்கு செலுத்தியதாக உறுதிப்படுத்தும் வாடகை நிலுவையைத் தீர்மானிக்க ஒரு விண்ணப்பத்தை தாக்கல் செய்தார். எவ்வாறாயினும், வாடகையை வசூலிக்க அங்கீகரிக்கப்பட்ட நபரைப் பற்றி சொத்து பேணுநர் மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு தெரிவிக்கவில்லை, எனவே அவர்களால் அதை செலுத்த முடியவில்லை.

4. கற்றறிந்த விசாரணை நீதிமன்றம் விண்ணப்பத்தை அனுமதித்து, வாடகை நிலுவைத் தொகையை நிர்ணயித்தது மற்றும் அவ்வாறு நிர்ணயிக்கப்பட்ட வாடகை பாக்கியை செலுத்த கால அவகாசம் வழங்கியது. உ.ஆ.1941/2019 – இல் வழங்கப்பட்ட ஆணையைப் பின்பற்றத் தேர்வுசெய்ததால், விசாரணை நீதிமன்றம் வழங்கிய ஆணையை, கற்றறிந்த தனி அமர்வு நீக்கறவு செய்தது, இருப்பினும் மற்றொரு ஒருங்கிணைவு அமர்வு உ.ஆ. 55/2014 இல் முரண்பட்ட கருத்தை எடுத்தது. கற்றறிந்த தனி நீதிபதி அவர்கள், உ.ஆ. 55/2014 என்ற வழக்கில் ஒருங்கினைந்த அமர்வு அளித்த உத்தரவில், எந்தவொரு வழக்கும் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்படவில்லை என்பதையும், மேலும் நிலுவையில் உள்ள வழக்குகளை முடிவு செய்யுமாறு கற்றறிந்த விசாரணை நீதிமன்றத்திற்கு எந்தவொரு கொள்கை விளக்கத்தையும் அந்த உத்தரவு கொடுக்கவில்லை என்பதையும் கண்டறிந்தார். எனவே,

கற்றறிந்த தனி நீதிபதி, இந்த வழக்கை பெரிய அமர்விற்கு அனுப்பாமல் தகுதியின் அடிப்படையில் முடிவு செய்தார்.

5. இந்தப் பின்னணியில், மேல்முறையீட்டாளர் தரப்பில் முன்னிலையாகும் கற்றறிந்த வழக்கறிஞரின் வாதம் என்னவென்றால், உயர் நீதிமன்றம் நீதித்துறை நெறிமுறையைப் பேணவில்லை, மேலும் இந்த விவகாரத்தை பெரிய அமர்விற்கு அனுப்பி, சட்டத்தின் பிரிவு 7(2) இன் நோக்கம் மற்றும் வரம்பைத் தீர்மானிக்க வேண்டும். சட்டத்தின் ஒரு சிறிய கேள்வி பரிசீலிக்க எழும் என்பதால், கற்றறிந்த தனி நீதிபதி இந்த விடயத்தை பெரிய அமர்விற்கு பரிந்துரைத்திருக்க வேண்டுமா இல்லையா என்ற கேள்விக்கு செல்லாமல், இந்த நீதிமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படும் கேள்வி சட்டத்தின் பிரிவு 7–ன் வரம்பைப் பொருத்தவரை நிச்சயத்தன்மையைக் கொண்டுவருவதாக நாங்கள் காண்கிறோம்..

6. மேல்முறையீட்டாளருக்கான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர், சட்டத்தின் பிரிவு 7(2) இன் விதிகள் 1956–ஆம் ஆண்டு மேற்கு வங்க வளாக குத்தகைச் சட்டம்,[2] பிரிவு 17(2) க்கு இணையானவை என்று வாதிடுகிறார், இது முந்தைய தீர்ப்பில் பரிசீலிக்கப்பட்டது. இந்த நீதிமன்றம் ***பி.பி. கேஹ்ம்கா பிரைவட் லிமிடெட் எதிர் பிரேந்திர குமார் பௌமிக்*** [3]. சட்டத்தின் பிரிவு 7(2) இன் கீழ் விண்ணப்பத்தை தாக்கல் செய்வதில் தாமதம் ஏற்பட்டால் மன்னிப்பு கோருவதற்கு 1963 –ஆம் ஆண்டு காலவரம்பு சட்டம் பொருந்தும் என்று மேல்முறையீட்டாளரின் கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் வாதிட்டார் . ***வழிபு***

[2] சுருக்கமாக 1956–ஆம் ஆண்டு சட்டம்

[3] (1987) 2 எஸ்.சி.சி. 407

சந்திரா தார் எதிர் பசுபதி நாத் ஆத்யா[4] ***மற்றும் கயா பிரசாத் கர் எதிராக சுப்ரதா குமார் பானர்ஜி***[5] என அறிவிக்கப்பட்ட தீர்ப்புகளின் மீதும் கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் சார்ந்தார்.

7. மறுபுறம், ***பி.பி கெம்கா, வஷிபு சந்திர தர் மற்றும் கயா பிரசாத் கர்*** ஆகியோரின் தீர்ப்புகள் 1956 சட்டத்தின் 17 வது பிரிவைக் கையாள்கின்றன என்றும் இதில் துணைப் பிரிவு (2 எ) நீதிமன்றம் காலத்தை துணைப் பிரிவு (1) அல்லது துணைப் பிரிவு (2) இல் குறிப்பிட்டபடி நீட்டிக்க அதிகாரம் அளிக்கிறது என்றும் எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் சமர்பித்தார். . துணைப் பிரிவு (2–எ) என்பது தடையற்ற விதியுடன் தொடங்கும் ஒரு மேலுரிமைப்பாடு கொண்ட வகைமுறையாகும். 1956 சட்டத்தை நீக்கறவு செய்யும் போது இயற்றப்பட்ட சட்டத்தில் அதற்கு இணையான எந்த விதியும் இல்லை. ***அர்ஜுன் கியாமல் மகிஜானி முதலியன எதிர் ஜம்னாதாஸ் சி. துலியானி & பலர்***[6] ***முதலியன*** என மூன்று நீதிபதிகள் அமர்வு தீர்ப்பில் ***பி.பி கெம்கா*** வழக்கு பரிசீலனை செய்யப்பட்டதாக வாதிடப்பட்டது மற்றும் அதில் 1956 சட்டத்தின் துணைப் பிரிவின் (2 எ) பார்வையில் அது வேறுபடுத்தப்பட்டது.

8. மற்றொரு மூன்று நீதிபதிகள் அமர்வு தீர்ப்பளித்த ***நசிருதீன் மற்றும் பலர் எதிர் சீதா ராம் அகர்வால்***[7], என்ற வழக்கில் 1956 சட்டத்தின் பிரிவு 17 இன் துணைப்பிரிவு (2 எ) இன் கூறு (எ) –இன் படி, குத்தகைதாரரால் செய்யப்பட்ட விண்ணப்பத்தின் மீது

---

[4] 4 (2002) 3 எஸ்.சி.சி. 617

[5] 5 (2005) 8 எஸ்.சி.சி. 14(3)

[6] (1989) 4 எஸ்.சி.சி. 612

[7] (2003) 2 எஸ்.சி.சி 577

வாடகையை வைப்பீடு செய்வதற்கான நேரத்தை நீட்டிக்க தேவையான அதிகாரம் உள்ளது, எந்த தடையும் இல்லாமல். மேல்முறையீட்டாளர் அல்லது விண்ணப்பதாரர் அத்தகைய காலத்திற்குள் மேல்முறையீடு அல்லது விண்ணப்பம் செய்யாததற்கு போதுமான காரணம் இருப்பதாக நீதிமன்றத்தில் திருப்திப்படுத்தினால், 1963–ஆம் ஆண்டு காலவரம்புச் சட்டம், பிரிவு 5 –ன் பயன்பாடு குறித்த கேள்வி எழும் என்று மேலும் கூறப்பட்டது. பிரிவு 13(4) இன் 1950– ஆம் ஆண்டு ராஜஸ்தான் வளாகங்கள் (வாடகை மற்றும் வெளியேற்றம் கட்டுப்பாடு) சட்டம்,[8] குத்தகைதாரர் விசாரணையின் முதல் தேதியில் அல்லது அத்தகைய தேதியில் அல்லது அதற்கு முன், நீதிமன்றத்தில் வைப்பீடு செய்ய வேண்டும் அல்லது அவ்வாறு தீர்மானிக்கப்பட்ட தேதியிலிருந்து நீதிமன்றத்தில் நில உரிமையாளருக்கு செலுத்த வேண்டும் அல்லது மூன்று மாதங்களுக்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும், அது நீதிமன்றத்தால் நீட்டிக்கப்படலாம். எனவே, துணைப் பிரிவு (4) தானே வைப்பீடு செய்ய வேண்டிய ஒரு குறிப்பிட்ட காலவரையறையை வழங்குகிறது, இது இந்த நீதிமன்றத்தால் நீட்டிக்கப்பட்ட மூன்று மாதங்களுக்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும். 15 நாட்களுக்குள் குத்தகைதாரர் வைப்பீடு செய்வது, 1963–ஆம் ஆண்டு காலவரம்புச் சட்டம் பிரிவு 5 –க்கு உட்பட்ட ஒரு விண்ணப்பத்திற்கல்ல. சட்டத்தின் பிரிவு 13 இன் துணைப்பிரிவு (4) இன் கீழ் ஒரு உத்தரவுக்கு இணங்கும்போது வைப்பீட்டுக்கு எந்த விண்ணப்பமும் தேவையில்லை என்பதால், பிரிவு 5 இன் விதிகள் தவறுகை நடக்கும் இடங்களை நீட்டிக்க முடியாது.

[8] சுருக்கமாக "ராஜஸ்தான் சட்டம்"

எனவே ராஜஸ்தான் சட்டத்தின் விதிகள் சட்டத்தின் 7 வது பிரிவின் மொழிக்கு நெருக்கமானவை என்று வாதிடப்படுகிறது. எனவே, சட்டத்தின் பிரிவு 7(2) இன் கீழ் விண்ணப்பத்தை தாக்கல் செய்வதில் தாமதம் ஏற்பட்டதற்கு மன்னிப்பு கோருவதற்கு காலவரம்பு சட்டம் பொருந்தாது . கீழ்க்கண்டவாறு கூறப்பட்டது யாதெனில்.

> "15. *பி.பி. கேஹ்ம்கே* [(1987) 2 எஸ்.சி.சி. 407 : ஏஐஆர் 1987 எஸ்.சி 1010] 1956 –ஆம் ஆண்டு மேற்கு வங்க வளாக குத்தகைச் சட்டம், (சுருக்கமாக "மேற்கு வங்க சட்டம்") இலிருந்து உருவானது. இந்த வழக்கில் குத்தகைதாரர் வாடகை பாக்கியை செலுத்துவதில் தவறிவிட்டார் மற்றும் நில உரிமையாளர் தவறின் அடிப்படையில் வெளியேற்றுவதற்கான வழக்கைக் கொண்டு வந்தார். வழக்கு நிலுவையில் இருந்தபோது, 1967 ஆம் ஆண்டின் மேற்கு வங்க வளாக குத்தகை (திருத்தம்) ஆணை 6, 1969 ஆம் ஆண்டின் 30 ஆம் எண் மேற்கு வங்க வளாக குத்தகை (திருத்தம்) சட்டத்தால் மாற்றப்பட்டது 26–8–1967 முதல் நடைமுறைக்கு வந்தது. இந்தச் சட்டம், திருத்தங்களுக்குப் பின்நோக்கிய கால விளைவைக் கொடுத்தது. அதாவது, அவசரச் சட்டத்தின் பிரிவு 2 மூலம் செய்யப்பட்ட திருத்தங்கள், அவசரச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த தேதியில் நிலுவையில் இருந்த அனைத்து வழக்குகளுக்கும், மேல்முறையீடுகள் உட்பட, செயல்முறைக்கு வரும் என்று இந்தச் சட்டம் வழங்குகிறது. அதன் தொடர்ச்சியாக, குத்தகைதாரர் வாடகையைச் செலுத்தினார். இருப்பினும்,

அவர் பின்னாளில் மாதாந்திர வாடகையைச் செலுத்துவதில் மீண்டும் தவறு செய்தார். இதன் விளைவாக, மேற்கு வங்கச் சட்டத்தின் பிரிவு 17(1)–ஐ மீறும் விதமாக, செப்டம்பர் 1968 மற்றும் மார்ச் 1969 ஆகிய மாதங்களுக்கான வாடகையைச் செலுத்துவதில் முறையே 44 நாட்களும் மற்றும் 6 நாட்களும் தாமதம் ஏற்பட்டதைக் காரணம் காட்டி, குத்தகைதாரரின் தற்காப்பு வாதம் நீதிமன்றத்தால் நீக்கப்பட்டது. மற்றவற்றுக்கு இடையேயான திருத்தங்கள், தவறிய குத்தகைதாரர்கள் நீதிமன்றத்தில் விண்ணப்பிக்கவும், வாடகை பாக்கியை தவணை முறையில் செலுத்தவும், அதன் மூலம் அவர்கள் வெளியேற்றப்படுவதைத் தடுக்கவும் உதவியது. அதன் அடிப்படையில், வாடகைதாரர் வாடகையை வைப்பீடு செய்தார். ஆனால், அவர் மாத வாடகையை செலுத்த தவறிவிட்டார். இதன் விளைவாக, 1968–ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மற்றும் 1969–ஆம் ஆண்டு மார்ச் ஆகிய மாதங்களுக்கான வாடகையை செலுத்துவதில் முறையே 44 நாட்கள் மற்றும் 6 நாட்கள் தாமதம் ஏற்பட்டது, இது மேற்கு வங்க சட்டம். பிரிவு 17(1) –க்கு முரணானது என்று கூறி தற்காப்புவாதமானது தடைசெய்யப்பட்டது.

xxx xxx xxx

17. பிபி கேஹ்ம்கே வழக்கில் இந்த நீதிமன்றம் [(1987) 2 எஸ்சிசி 407: எஐஆர் 1987 எஸ்சி 1010] துணைப் பிரிவு (4) இன் விதிகளை விளக்கும் போது, அந்த விதியானது,

அடுத்தடுத்து 4 மாத காலத்திற்குத் தவறினால் அதைத் தெளிவாக்குகிறது. 12 மாத காலத்திற்குள், குத்தகைதாரர் மீண்டும் துணைப் பிரிவின் கீழ் நிவாரணம் கோரலாம். தவறுகைக் காலம் 40 நாட்களுக்கு குறைவாக இருந்ததால், இந்த நிபந்தனையின் கீழ், தாமதத்தை மன்னிக்க முடியும் என்று இந்த நீதிமன்றம் கூறியது.

9. ***மோனோஜ் லால் சீல் எதிர் ஆக்டேவியஸ் டீ & இண்டஸ்ட்ரீஸ் லிமிடெட்***[9], ***இ.பழனிசாமி எதிர் பழனிசாமி***[10], மற்றும் ***பல்வந்த் சிங் எதிர் ஆனந்த் குமார் ஷர்மா*** [11] ஆகிய சட்டப்பூர்வ விதிகள் எப்போது நெறியாள்கை அல்லது கட்டாயம் என்று கூறலாம் என்பதை சார்ந்திருக்கிறது. எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் கற்றறிந்த வழக்கறிஞர், கல்கத்தா உயர் நீதிமன்றம் பிறப்பித்த பல்வேறு உத்தரவுகளை குறிப்பிட்டார், வாடகை பாக்கியை வைப்பீடு செய்யாவிட்டால், சட்டத்தின் 7 வது பிரிவின் கீழ் விண்ணப்பம் தள்ளுபடி செய்யப்படும்.

10. உயர்நீதிமன்றம் பிறப்பித்த உத்தரவில் எந்த பிழையும் நாங்கள் காணவில்லை. சட்டத்தின் பிரிவு 6(1)(பி) இன் அடிப்படையில் வெளியேற்றுவதற்கான காரணங்களில் ஒன்று வாடகை செலுத்துவதில் தவறுகை உள்ளது என்பது அதாவது பன்னிரெண்டு மாத காலத்திற்குள் மூன்று மாதங்கள், அல்லது மூன்று வருட காலத்திற்குள் மூன்று வாடகைக் காலங்களுக்கு, வாடகை மாதந்தோறும் செலுத்தப்படாது. இது சட்டத்தின் பிரிவு 7 ஆனது இது

---

[9] *(2015) 8 எஸ்.சி.சி 640*
[10] *(2003) 1 எஸ்.சி.சி 123*
[11] (2003) 3 எஸ் .சி .சி 433

குத்தகைதாரருக்கு வாடகை நிலுவையைச் செலுத்துவதற்கான வாய்ப்பை வழங்குகிறது, அது செலுத்தாத காரணத்தால் வெளியேற்றும் ஆணையைத் தவிர்க்கிறது. சட்டத்தின் பிரிவு 7 இன் தொடர்புடைய விதிகள் பின்வருமாறு:

> **"7. குத்தகைதாரர் வெளியேற்றத்திற்கு எதிரான பாதுகாப்பின் பலனைப் பெறும்போது.–** (1) (எ) பிரிவு 6–இல் (Section 6) குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஏதேனும் ஒரு காரணத்தின் அடிப்படையில், நில உரிமையாளர் வெளியேற்றுவதற்காக வழக்குத் தொடரும்போது, இந்தக் குத்தகைதாரர், இந்தப் பிரிவின் துணைப் பிரிவு (2) இன் விதிகளுக்கு உட்பட்டு, கடைசியாகச் செலுத்தப்பட்ட வாடகை விகிதத்தில் கணக்கிடப்பட்ட, அத்துடன் வாடகை செலுத்தும் மாதத்திற்கு முந்தைய மாதம் வரையிலான அனைத்து நிலுவைத் தொகைகளையும், அத்துடன் ஆண்டுக்கு பத்து சதவீதம் வட்டியுடன் சேர்த்து, நில உரிமையாளருக்குச் செலுத்த வேண்டும் அல்லது உரிமையியல் நீதிபதியிடம் வைப்புத் தொகையாகச் செலுத்த வேண்டும்.
>
> (பி) குத்தகைதாரருக்கு அழைப்பாணை அனுப்பப்பட்ட ஒரு மாதத்திற்குள் அல்லது அவர் முன்னிலையான ஒரு மாதத்திற்குள் அழைப்பாணை வழங்கப்படாமல் வழக்கில் முன்னிலையானால் அத்தகைய பணம் அல்லது வைப்பீடு செய்யப்பட வேண்டும்.
>
> (சி) அந்தக் குத்தகைதாரர் அதன் பிறகு, ஒவ்வொரு மாதமும் தொடர்ந்து வரும் மாதத்தின் 15 ஆம் தேதிக்குள், அந்த

வாடகைக்கு இணையான ஒரு தொகையை, நில உரிமையாளருக்கு அல்லது உரிமையியல் நீதிபதியிடம் மாதந்தோறும் செலுத்த வேண்டும் அல்லது வைப்பு வைக்க வேண்டும்.

(2) உட்பிரிவு (1) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஏதேனும் வழக்கில், குத்தகைதாரர் செலுத்த வேண்டிய வாடகையின் அளவு குறித்து ஏதேனும் பூசல் இருந்தால், குத்தகைதாரர், அந்த துணைப்பிரிவில் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள், செலுத்த வேண்டிய வாடகையைத் தீர்மானிப்பதற்கான விண்ணப்பத்துடன் அவரிடமிருந்து வர வேண்டிய அவர் ஒப்புக்கொண்ட தொகையை உரிமையியல் நீதிபதியிடம் வைப்பீடு செய்ய வேண்டும். செலுத்த வேண்டிய வாடகையை நிர்ணயம் செய்வதற்கான விண்ணப்பத்துடன் இணைக்கப்பட்டாலன்றி, அத்தகைய வைப்புத்தொகை ஏற்றுக்கொள்ளப்படாது. விண்ணப்பத்தைப் பெற்றவுடன், உரிமையியல் நீதிபதி, கடைசியாக வாடகை செலுத்தப்பட்ட விகிதத்தையும், குத்தகைதாரரால் எந்தக் காலக்கெடுவைத் திருப்பிச் செலுத்தவில்லை என்பதையும் கருத்தில் கொண்டு, ஒரு வருடத்திற்கு மிகாமல் ஒரு காலத்திற்குள், கூடிய விரைவில், குத்தகைதாரரிடமிருந்து செலுத்த வேண்டிய தொகை, ஏதேனும் இருந்தால், குத்தகைதாரர், அத்தகைய ஆணையின் தேதியிலிருந்து ஒரு மாதத்திற்குள், அந்த உத்தரவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தொகையை நில உரிமையாளருக்கு செலுத்த வேண்டும்:

வழக்கின் சூழ்நிலைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, உரிமையியல் நீதிபதியால் ஒருமுறை மட்டுமே கால நீட்டிப்பு வழங்கப்படலாம் மற்றும் அத்தகைய நீட்டிப்பின் காலம் இரண்டு மாதங்களுக்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும்.

(3) குத்தகைதாரர் துணைப் பிரிவு (1) அல்லது துணைப் பிரிவு (2) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தத் தொகையையும் வைப்பீடு செய்யவோ அல்லது செலுத்தவோ தவறினால், அதில் குறிப்பிடப்பட்ட நேரத்திற்குள் அல்லது வழங்கப்பட்ட நீட்டிக்கப்பட்ட காலத்திற்குள், உரிமையியல் நீதிபதி உத்தரவிட வேண்டும் உடைமை வழங்குவதற்கு எதிரான தற்காப்புவாதமானது தடைசெய்யப்பட வேண்டும் மற்றும் வழக்கின் விசாரணையைத் தொடர வேண்டும்.

(4) குத்தகைதாரர், துணைப் பிரிவு (1) அல்லது துணைப் பிரிவு (2) இன் படி வைப்பீடு அல்லது பணம் செலுத்தினால், குத்தகைதாரர் வாடகை செலுத்துவதில் தவறியதன் அடிப்படையில் நில உரிமையாளருக்கு வளாகத்தை வழங்குவதற்கான உத்தரவை உரிமையியல் நீதிபதி பிறப்பிக்கக்கூடாது, ஆனால் அவர் நில உரிமையாளருக்கு ஏற்றதாகக் கருதும் அத்தகைய செலவுத்தொகையை அனுமதிக்கலாம்:

வரம்புரையாக, குடியிருப்பைப் பொருத்தமட்டில் குத்தகைதாரர் ஒருமுறை நிவாரணம் பெற்ற பிறகு, பன்னிரெண்டு மாதங்களுக்குள் மூன்று தொடர்ச்சியான வாடகைக்

காலங்களுக்குள் வாடகை மாதாமாதம் செலுத்தப்படத் தவறினால் அல்லது நான்கு மாதங்களுக்கு வாடகை செலுத்தத் தவறினால், குத்தகைதாரர் இந்த உட்பிரிவின் கீழ் எந்த நிவாரணத்திற்கும் தகுதியற்றவர்.

11. அந்தச் சட்டம், 1956 ஆம் ஆண்டின் சட்டத்தை நீக்கியுள்ளது. அந்தச் சட்டத்தில், இந்தச் சட்டத்தின் பிரிவு 7(1) மற்றும் 7(2) ஆகியவற்றில் உள்ளவாறே ஏறத்தாழ ஒத்த விதிகள் இருந்தன. ஆனால், முக்கியமான வேறுபாடு என்னவென்றால், மேற்கு வங்க வளாக வாடகை (திருத்த) அவசரச் சட்டம் எண். IV, 1967 ஆல் சேர்க்கப்பட்ட துணைப் பிரிவுகள் (2எ) மற்றும் (2பி) ஆகும். இது, மேற்கு வங்க வளாக வாடகை (திருத்த) சட்டம் 30, 1969 ஆல் மாற்றப்பட்டது. இது 26.08.1967 முதல் நடைமுறைக்கு வந்தது. இந்தத் திருத்தங்களுக்குப் பின்னோக்கிய விளைவு அளிக்கப்பட்டதோடு, இந்த அவசரச் சட்டம் தொடங்குவதற்கு முன் நிலுவையில் இருந்த மேல்முறையீடுகள் உட்பட அனைத்து வழக்குகளுக்கும் அவை பொருந்தும் என ஆக்கப்பட்டன. இவ்வாறு சேர்க்கப்பட்ட துணைப் பிரிவுகள் (2எ) மற்றும் (2பி) பின்வருமாறு:

"(2–எ) குத்தகைதாரரின் விண்ணப்பத்தின் மீது, துணைப்பிரிவு (1) அல்லது துணைப் பிரிவு (2) இல் எதுவும் இருந்தபோதிலும், நீதிமன்றம் ஆணையின்படி,–

(எ) அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தத் தொகையையும் வைப்பீடு செய்ய அல்லது செலுத்துவதற்காக துணைப் பிரிவு (1) அல்லது

துணைப் பிரிவு (2) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள காலத்தை நீட்டிக்கவும்;

(பி) வாடகை செலுத்தத் தவறியதன் காரணமாக, துணைப் பிரிவு (1)–இன் கீழ் செலுத்தப்பட அல்லது வைப்பு வைக்கப்பட வேண்டிய வட்டி உட்பட மொத்தத் தொகையையும், குத்தகைதாரரின் சூழ்நிலைகளையும், அதேபோல் நில உரிமையாளரின் சூழ்நிலைகளையும் கருத்தில் கொண்டு, நீதிமன்றம் நிர்ணயிக்கும் தவணைகளிலும், தேதிகளிலும் அத்தொகையை வைப்பு வைக்கவோ அல்லது செலுத்தவோ குத்தகைதாரருக்கு நீதிமன்றம் அனுமதிக்கலாம்:

தவணை முறையில் பணம் செலுத்த அனுமதிக்கப்படும் பட்சத்தில், இந்தத் தொகையானது இந்த துணைப் பிரிவின் கீழ் உள்ள உத்தரவுக்கு முந்தைய மாதத்தின் இறுதி வரையிலான காலகட்டம் உட்பட, அந்தக் காலத்திற்கான வாடகை விகிதத்தில் கணக்கிடப்பட்ட அனைத்துத் தொகைகளையும் உள்ளடக்கும். துணைப்பிரிவு (1) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விகிதத்தில் கணக்கிடப்பட்ட அத்தகைய தொகையின் வட்டியுடன், அத்தகைய தொகை செலுத்தப்பட்ட தேதியிலிருந்து அத்தகைய ஆணை தேதி வரை செய்யப்பட வேண்டும்.

(2–பி) துணைப்பிரிவு (2–எ) இன் உட்பிரிவு (எ) இன் கீழ் எந்தவொரு தொகையையும் வைப்பீடு செய்வதற்கு அல்லது செலுத்துவதற்கான கால நீட்டிப்புக்கான விண்ணப்பம் எதுவும், துணைப்பிரிவு (1) அல்லது துணைப்பிரிவு (2)–ல் குறிப்பிட்ட

நேரம் முடிவடைவதற்கு முன் செய்யப்படாவிட்டால், அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படாது மேலும், துணைப் பிரிவு (2 எ)–இன் பிரிவு (பி)–இன் கீழ் தவணைகளில் செலுத்த அனுமதி கோரும் எந்தவொரு விண்ணப்பமும், வாடகை செலுத்தத் தவறியதன் காரணமாகச் செலுத்த வேண்டிய தொகையை வைப்பு வைக்கவோ அல்லது செலுத்தவோ துணைப் பிரிவு (1)–இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கால அவகாசம் முடிவதற்கு முன்னர் சமர்ப்பிக்கப்பட்டால் அன்றி, ஏற்றுக்கொள்ளப்பட மாட்டாது."

12. இந்த நீதிமன்றம், **பி.பி கேஹ்ம்கா–** வில் 1956 சட்டத்தின் மேற்கண்ட விதிகளைப் பரிசீலிக்கும் போது கீழ்க்கண்டவாறு கூறப்பட்டது:

"11. இந்தச் சட்டம் நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு சட்டத்தின் மூலம் மாற்றியமைக்கப் பட்டதால், அவசரச் சட்டத்தின் பிரிவு 5 அதன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றியதால், சட்டத்தில் மீண்டும் உருவாக்கப்படவில்லை. எவ்வாறாயினும், முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்னவெனில், சட்டத்தின் 5 வது பிரிவானது, அப்போது நிலுவையில் இருந்த முதல் எதிர்மேல்முறையீட்டாளரால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்கில், பிரிவு 17 (2–எ)(பி) இன் கீழ் ஒரு விண்ணப்பத்தை தாக்கல் செய்ய மேல்முறையீட்டாளருக்கு உரிமை அளித்துள்ளது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, உயர் நீதிமன்றம் சட்டத்தை மட்டுமே பார்க்கிறது, அவசரச் சட்டத்தை அல்ல, அதனால்தான் அவசரச் சட்டத்தின் பிரிவு 5 –அதன் கவனத்தில் இருந்து தப்பியது.

பிரிவு 17(2–எ) மற்றும் அவசரச் சட்டத்தின் பிரிவு 5 ஆகியவற்றைச் சேர்த்துப் படிக்கும்போது, பிரிவு 17(1)–இன் கீழ் பரிந்துரைக்கப்பட்ட ஒரு மாத கால வரம்பு முடிவடைந்திருந்ததா இல்லையா என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல், நிலுவையில் உள்ள அனைத்து வழக்குகள் மற்றும் மேல்முறையீடுகளுக்கும் துணைப் பிரிவு (2–எ)–இன் பலனை நீட்டிக்க வேண்டும் என்பதே சட்டமன்றத்தின் நோக்கமாக இருந்தது என்பதைக் காணலாம். வேறு எந்த விளக்கமும் சாத்தியமில்லை, ஏனெனில் வேறு ஏதேனும் விளக்கம், அவசரச் சட்டத்தின் பிரிவு 5–ஐப் பயனற்றதாக ஆக்கும் விளைவைக் கொண்டிருக்கும்...

12. சட்டமன்றத்தின் நோக்கம், அவசரச் சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்படுவதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன் வழக்குகள் தொடரப்பட்ட குத்தகைதாரர்களுக்கு மட்டுமே 17(2–எ) பிரிவின் கீழ் வழங்கப்பட்ட சலுகைகளை மட்டுப்படுத்துவதாய் இருந்தால், அவசரச் சட்டத்தின் 5 ஆவது பிரிவின் கீழ், உட்பிரிவு (2–எ)–க்கு பின்னோக்கு விளைவை வழங்குவதற்கான அவசியம் இருந்திருக்காது. எனவே, அவசரச் சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட தேதியில் வழக்குகள் அல்லது மேல்முறையீடுகள் நிலுவையில் இருந்த அனைத்து குத்தகைதாரர்களும், அவசரச் சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட தேதியிலிருந்து ஒரு மாத காலத்திற்குள் ஒரு விண்ணப்பத்தை தாக்கல் செய்வதன் மூலம், 17(2–எ) பிரிவின் பலனைப் பெற தகுதியுடையவர்கள் என்று முடிவு செய்யப்பட வேண்டும். உயர் நீதிமன்றம், பிரிவு 17(2–எ)(எ)–ன் கீழ் தாக்கல் செய்யப்பட்ட விண்ணப்பமே ஏற்கத்தக்கதல்ல

என்று கருதியதில் தவறு செய்துள்ளது. உயர் நீதிமன்றத்தின் இந்தக் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், அது மேல்முறையீட்டாளரை சாத்தியமற்றதைச் செய்யச் சொல்வதற்கு ஒப்பாகும். அதாவது, வழக்கு சம்மன் வழங்கப்பட்ட ஏப்ரல் 6, 1967 தேதியிலிருந்து ஒரு மாதத்திற்குள், ஆகஸ்ட் 26, 1967 அன்று நடைமுறைக்கு வந்த பிரிவு 17(2-எ)(பி)-ன் கீழ் ஒரு விண்ணப்பத்தைத் தாக்கல் செய்யுமாறு மேல்முறையீட்டாளரைக் கேட்பதற்குச் சமமாகும். எனவே, முதல் கேள்வி மேல்முறையீட்டாளருக்குச் சாதகமாகப் பதிலளிக்கப்பட வேண்டும். இதன் விளைவாக, பிப்ரவரி 29, 1968 இல் முடிவடையும் காலத்திற்கான நிலுவைத் தொகை செலுத்துவதைப் பொறுத்தவரை, மேல்முறையீட்டாளர் பிரிவு 17(2-எ)(பி)-ன் கீழ் நீதிமன்றத்தின் உத்தரவுகளுக்கு இணங்கியிருந்தார், எனவே அவர் பிரிவு 17(4)-ன் பலனைக் கோர உரிமை பெற்றார்.

13. 1956-ஆம் ஆண்டு சட்டத்தை கருத்தில் கொண்டு ***வஷிபு சந்திர தார்*** வழக்கில் கூறிய தீர்ப்பு பின்பற்றப்பட்டது. ***கயா பிரசாத் கர்*** மீதான தீர்ப்பு 1956-ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் விதிகளையும் விளக்குகிறது.

14. இருப்பினும், அர்ஜுன் கியாமலின் மற்றொரு மூன்று நீதிபதிகள் அமர்வு , பாம்பே வாடகை, ஹோட்டல் மற்றும் தங்கும்

விடுதி கட்டணக் கட்டுப்பாடு சட்டம், 1947[12]இன் விதிகளை ஆராயும் போது , ராஜஸ்தான் சட்டத்தை கையாள்வதில் ***வதன் மால் எதிராக கைலாஷ் நாத்***[13] என அறிவிக்கப்பட்ட தீர்ப்பை பரிசீலித்தது. ராஜஸ்தான் சட்டத்தின் பிரிவு 13(எ) அனைத்து குத்தகைதாரர்களுக்கும் நன்மைகளை வழங்குவதாக இருந்தது, அவர்களுக்கு எதிராக அன்று வெளியேற்றுவதற்கான வழக்குகள் வாடகை செலுத்தத் தவறியதற்கான காரணம் நிலுவையில் உள்ளது. பம்பாய் சட்டத்தின் பிரிவு 12(3)(எ) இல் உள்ள கட்டாய விதிகளின் பார்வையில் இத்தகைய தீர்ப்பு ஈர்க்கப்படவில்லை. ***பி.பி கேஹ்ம்கா–*** வின் தீர்ப்பும் அதே காரணத்திற்காக எந்த உதவியும் செய்யவில்லை.

15. ***நசிருதீன் வழக்கில்*** இந்த நீதிமன்றம், நெறியாள்கை அல்லது கட்டாயம் என்ற சட்டத்தின் விதிகள் அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மொழியைப் பொருத்து அமையுமா என்ற கேள்வியையும் பரிசீலித்தது, மேலும் ***யூனியன் ஆஃப் இந்தியா எதிர் பிலிப் தியாகோ டி காமா***[14] என்ற வழக்கின் தீர்ப்பைக் குறிப்பிடுகிறது . இந்த நீதிமன்றம் , ***ஷியாம்சரண் சர்மா எதிராக தரம்தாஸ்***[15] தீர்ப்பை ஆய்வு செய்தது , அதில், 1961–ஆம் ஆண்டு மத்திய பிரதேசம் விடுதிக் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டம்[16], இதில் வாடகை பாக்கியை வைப்பீடு செய்ய தாமதத்தை மன்னிக்க எந்த தடையும் இல்லை என்று கண்டறியப்பட்டது, அதேசமயம், ராஜஸ்தானின் கீழ் நீதிமன்றத்திற்கு இருக்கும் விருப்புரிமை சட்டம் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. அதே

---

[12] சுருக்கமாக " பம்பாய் சட்டம் "

[13] *(2019) 3 எஸ்.சி.சி. 79*

[14] (1990) 1 எஸ்.சி.சி. 277

[15] 15 (1980) 2 எஸ்.சி.சி.151

[16] சுருக்கமாக 'மபி" சட்டம்"

காரணத்திற்காக, 1958–ஆம் ஆண்டு டெல்லி வாடகைக் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டம்[17], பிரிவு 17 ன் படி, வாடகை பாக்கியை வைப்பீடு செய்வதற்கான நேரத்தை நீட்டிக்க நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது என்று கண்டறியப்பட்டது . இந்த நீதிமன்றம் கீழ்க்கண்டவாறு தீர்ப்புரைத்தது யாதெனில்:

> "31. மேற்கு வங்க வளாகக் குத்தகைச் சட்டத்தில் இருந்து உருவான *ஷிபு சந்திர தர் எதிர் பசுபதி நாத் ஆத்யா* [(2002) 3 எஸ்.சி.சி. 617] இல், பிரிவு 17 இன் துணைப் பிரிவின் (2–எ) கீழ் இது தீர்ப்புரைத்தது யாதெனில். சட்டத்தின்படி, குத்தகைதாரர் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் வாடகையை வைப்பீடு செய்யத் தவறினால், வாடகையை வைப்பீடு செய்வதற்கான காலத்தை நீட்டிக்க நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது. *நீதிமன்றத்திற்கு நேரத்தை நீட்டிக்க அதிகாரம் இல்லை என்றால் குத்தகைதாரரின் காரணத்தைத் தாண்டி சிறிய தவறுகைக்காக, அந்நேரத்தில் காலத்தை நீட்டிக்க முடியாது.*
>
> 32. *கன்பத் லதா எதிர் சஷிகாந்த் விஷ்ணு ஷிண்டே [(1978) 2 எஸ்.சி.சி. 573 :* (1978) 3 எஸ்.சி.ஆர்.198] இந்த நீதிமன்றம் – ஆம் 1947–ஆம் ஆண்டு பம்பாய் வாடகைகள், ஹோட்டல், தங்கும் விடுதிக் கட்டணக் கட்டுப்பாடு சட்டம், (இனிமேல் "பாம்பே வாடகைச் சட்டம்" என்று குறிப்பிடப்படுகிறது) பிரிவு 12(3) (எ) இல் ஏற்படும் இதே போன்ற விதிகளை விளக்குகிறது. :(எஸ்.சி.சி. பக்கம். 580, பத்தி 11)

---

[17] சுருக்கமாக " டெல்லி சட்டம் "

" பிரிவு 12(3)(பி) நீதிமன்றத்தில் எந்தவொரு விருப்பதிகார நீதிவரம்பையும் உருவாக்கவில்லை. இது சில நிபந்தனைகளின் மீது குத்தகைதாரருக்கு பாதுகாப்பை வழங்குகிறது மற்றும் இந்த நிபந்தனைகளை பிரிவின் நன்மையை எதிர்பார்க்கும் குத்தகைதாரர் கண்டிப்பாக கடைபிடிக்க வேண்டும். குத்தகைதாரரின் சிரமத்தைப் போக்க சட்டப்பூர்வ விதிகள் போதுமான அளவு செல்லவில்லை என்றால், தீர்வு சட்டமியற்றும் மன்றத்தில் உள்ளது. அது நீதிமன்றத்தின் கைகளில் இல்லை"

எனவே பம்பாய் வாடகைச் சட்டத்தின் கீழ் சில காரணங்களுக்காக மட்டுமே நீதிமன்றம் தனது விருப்ப அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த முடியும், மற்ற அடிப்படையில் அல்ல.

16. ஒரு சட்டத்தின் ஏற்பாடு (provision) எப்போது வழிகாட்டுதலாகக் கருதப்பட வேண்டும் அல்லது கட்டாயமாகக் கருதப்பட வேண்டும் என்று பரிசீலிக்கும் போது, இந்த நீதிமன்றம் **நசிருதீன் வழக்கில்** இவ்வாறு தீர்ப்பளித்தது: ஒரு குறிப்பிட்ட காலக்கெடுவுக்குள் ஒரு தனிநபரால் ஒரு செயல் செய்யப்பட வேண்டும் என்றால், அது பொதுவாகக் கட்டாயமானதாக இருக்கும். ஆனால் ஒரு பொது அதிகாரியால் ஒரு பொதுச் செயல் ஒரு காலக்கெடுவுக்குள் செய்யப்பட வேண்டும் என்றால், அதன் விளைவுகள் குறிப்பிடப்படாவிட்டால், அது வழிகாட்டுதலாகவே கருதப்படும். பின்வருமாறு அதில் கூறப்பட்டது:

"37. ஒரு சட்டம் தெளிவற்றதாக இருக்கும்போது சட்டத்தை விளக்குவதற்கு நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு பயன்படுத்தப்படலாம். கொடுக்கப்பட்ட வழக்கில் நீதிமன்றம் துணியை சலவை செய்யலாம், ஆனால் அது துணியின் அமைப்பை மாற்ற முடியாது என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. விதியின் மொழி தெளிவாகவும் தெளிவற்றதாகவும் இருக்கும்போது அது சட்டத்தின் நோக்கத்தையோ அல்லது நோக்கத்தையோ பெரிதாக்க முடியாது. இது ஒரு சட்டத்தில் வார்த்தைகளைச் சேர்க்கவோ அல்லது கழிக்கவோ அல்லது அதில் இல்லாத ஒன்றைப் படிக்கவோ முடியாது. இது சட்டத்தை மீண்டும் எழுதவோ அல்லது மறுவடிவமைக்கவோ முடியாது. சட்டமன்றம் மிதமிஞ்சிய சொற்கள் எதையும் பயன்படுத்தவில்லை என்ற அனுமானம் இருப்பதையும் தீர்மானிக்க வேண்டியது அவசியம். சட்டத்தின் உண்மையான நோக்கம் பயன்படுத்தப்படும் மொழியிலிருந்து சேகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பது நன்கு தீர்மானிக்கப்பட்டது. சட்டமானது நெறியாள்கையா அல்லது கட்டாயமா என்பதைக் கண்டறிவதற்கு "செய்யவேண்டும் அல்லது செய்யலாம்" என்ற வெளிப்பாட்டின் பயன்பாடு தீர்க்கமானதல்ல என்பது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் சட்டமியற்றும் மன்றத்தின் நோக்கத்தை சட்டத்தின் திட்டத்தில் இருந்து கண்டறிய வேண்டும். எதிர்மறையான வார்த்தைகள் பயன்படுத்தப்படும் போது, சட்டமியற்றும் மன்றத்தின் நோக்கம் அந்த விதிகள்

பண்பில் கட்டாயமாக இருக்க வேண்டும் என்று நீதிமன்றங்கள் ஊகிக்கும் என்பதும் சமமாகத் தீர்க்கப்பட்டது.

38. இந்தப் பொருளில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய மற்றொரு கோணமும் உள்ளது. ஒரு தனியார் நபரால் ஒரு குறிப்பிட்ட காலக்கெடுவுக்குள் ஒரு செயல் செய்யப்பட வேண்டும் என்றால், அது பொதுவாகக் கட்டாயமானதாக இருக்கும் என்பது நன்கு நிறுவப்பட்ட ஒரு கொள்கையாகும். ஆனால் ஒரு பொது அதிகாரி ஒரு பொதுச் செயல்பாட்டை ஒரு காலக்கெடுவுக்குள் செய்ய வேண்டியிருந்தால், அதற்கான விளைவுகள் குறிப்பிடப்படாதவரை, அது வழிகாட்டுதலாகவே கருதப்படும். சதர்லேண்ட் சட்டப் பொருள்விளக்கம், மூன்றாம் பதிப்பு ., மூன்றாம் தொகுப்பு, பக்கம். 107–இல் தனியார் நபர்களுக்கான சட்டப்பூர்வ வழிகாட்டுதல் பொதுவாக கட்டாயமாகக் கருதப்பட வேண்டும் என்றும், இந்த விதி பொது அதிகாரிகளைப் பொறுத்தவரையில் அதற்கு நேர் எதிரானது என்றும் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. மீண்டும், பக்கம் 109–இல், ஒரு கட்டாய அல்லது நெறியாள்கைக்கான பொருள் விளக்கம் ஒரு சட்டப்பூர்வ விதிக்கு வழங்கப்பட வேண்டுமா என்ற கேள்வி, விதிமுறைக்கு இணங்காததைத் தொடர்ந்து வரும் விளைவுகளின் சட்டத்தில் உள்ள வெளிப்பாட்டின் மூலம் தீர்மானிக்கப்படலாம் என்று சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

xxx xxx xxx

40. எனவே, மேற்கூறிய இரண்டு முடிவுகளின் பகுப்பாய்வில், சிறப்புச் சட்டம் நேரத்தை நீட்டிக்க அல்லது மன்னிப்பு வழங்குவதற்கான உரிமையை வழங்கும் இடங்களில், நீதிமன்றத்திற்கு அதற்கான அதிகாரம் உள்ளது, ஆனால் சட்டமானது நேரத்தை நீட்டிக்கவோ அல்லது மன்னிக்கவோ வழங்கவில்லை. குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் வாடகையை வைப்பீடு செய்வதில் தவறினால், நீதிமன்றத்திற்கு அவ்வாறு செய்ய அதிகாரம் இல்லை.

41. இந்த விஷயத்தின் பார்வையில், தற்போதைய சட்டத்தில் அத்தகைய விதிகள் இல்லாதிருந்தால், வாடகையை வைப்பீடு செய்வதற்கான காலத்தை நீட்டிக்க அல்லது வாடகையை வைப்பீடு செய்வதில் தவறியதை மன்னிக்க நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் இல்லை என்று கருதப்பட வேண்டும்.

17. மேலும், இந்த நீதிமன்றத்தின் மூன்று நீதிபதிகள் அமர்வு , ***யூனியன் ஆஃப் இந்தியா மற்றும் பலர் எதிர் ஏ.கே. பாண்டே***[18] என்ற வழக்கின் தீர்ப்பில் கீழ்க்கண்டவாறு கூறப்பட்டது யாதெனில்:

"15. தடுக்கும் அல்லது எதிர்மறையான சொற்கள் (prohibitive or negative words) பொதுவாக அந்த ஏற்பாட்டின் **கட்டாயத் தன்மையைக் (mandatory nature)** குறிக்கின்றன; இருப்பினும் இது உறுதியானது அல்ல என்ற கொள்கை மிகவும் நன்கு நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது போல் தெரிகிறது. அத்தகைய ஏற்பாட்டின் நோக்கம் மற்றும் அதைக் கடைப்பிடிக்கத்

[18] (2009) 10 எஸ்.சி.சி.552

தவறினால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை நீதிமன்றம் கவனமாக ஆராய வேண்டும். சூழல் வேறு எதையும் காட்டவில்லை அல்லது கோரவில்லை என்றால், எதிர்மறை வடிவத்தில் வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு சட்ட ஏற்பாட்டின் உரை பொதுவாக ஒரு கட்டளையின் வடிவத்தில் படிக்கப்பட வேண்டும். தடைசெய்யும் அல்லது எதிர்மறையான வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து "செய்ய வேண்டும்" என்ற வார்த்தை வரும்போது, சட்டமியற்றும் நோக்கத்தை முழுமையான, தடையற்ற மற்றும் கட்டாயமாக்குவதற்கான சட்டப்பூர்வ நோக்கம் சத்தமாகவும் தெளிவாகவும் மாறும் மற்றும் சாதாரணமாக ஊகிக்கப்பட வேண்டும். மற்றபடி சூழலில் எதுவும் இல்லை, எங்கள் தீர்ப்பில், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றவிசாரணைக்கு இடையே தெளிவான தொண்ணூற்றாறு மணிநேர இடைவெளி இருக்க வேண்டும், அதற்காக அவர் விசாரணை செய்யப்பட வேண்டும் மற்றும் விதி 34 இல் அவரது விசாரணை மற்றும் இடைவெளி நேரம் முழுமையாக படிக்கப்பட வேண்டும். இந்த விதியின் பின்னணியில் ஒரு நோக்கம் உள்ளது: குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் விசாரணைக்கு அழைக்கப்படுவதற்கு முன்பு, அவர் விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டிய குற்றச்சாட்டு அல்லது குற்றச்சாட்டுகளைப் பற்றி நன்கு யோசித்து, அவரது வாதத்தைப் பற்றி முடிவு செய்ய போதுமான அவகாசம் வழங்கப்பட வேண்டும். தேவைப்பட்டால், அவரது சாட்சிகளின் வருகையைப் பெறுவதற்கு நியாயமான நடவடிக்கைகளை எடுக்குமாறு அதிகாரிகளைக் கேட்க் வேண்டும். அவர் குற்றச்சாட்டை

பாதுகாக்க வேண்டாம் என்று முடிவு செய்யலாம், ஆனால் அவர் தனது நடவடிக்கையை முடிவு செய்வதற்கு முன், அவருக்கு தொண்ணூற்றாறு மணிநேரம் தெளிவாக வழங்கப்பட வேண்டும்.

18. பி.பி கேஹ்ம்கா–வின் தீர்ப்பு எந்த தடையும் இல்லாமல் தாமதத்தை மன்னிக்க அதிகாரம் வழங்கும் ஒரு சட்டத்தை பொருத்ததாகும். பிற்போக்கு நடைமுறையுடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்கள், தவறிய குத்தகைதாரர்கள் நீதிமன்றத்தில் விண்ணப்பிக்கவும், வாடகை பாக்கியை தவணைகளில் செலுத்தவும், அதன் மூலம் வெளியேற்றப்படுவதைத் தடுக்கவும் உதவியது. திருத்தங்களைத் தொடர்ந்து, வாடகைதாரர் வாடகையை வைப்பீடு செய்தார். ஆனால், அவர் மாத வாடகையை செலுத்த தவறிவிட்டார். இதன் விளைவாக, 1968–ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மற்றும் 1969–ஆம் ஆண்டு மார்ச் ஆகிய மாதங்களுக்கான வாடகையைச் செலுத்துவதில் முறையே 44 நாட்கள் மற்றும் 6 நாட்கள் தாமதம் ஏற்பட்டது, இது மேற்கு வங்க சட்டத்தின் பிரிவு 17(1) விதிமுறைக்கு முரணாக இருந்தது என்ற காரணத்திற்காக இரத்து செய்யப்பட்டது. 12 மாத காலத்திற்குள் 4 மாத கால அவகாசம் இருந்தால், குத்தகைதாரர் மீண்டும் துணைப் பிரிவின் கீழ் நிவாரணம் கோரலாம் என்று இந்த விதிமுறை தெளிவாகக் கூறுகிறது. தவறுகை 40 நாட்களுக்கு குறைவாக இருந்ததால், இந்த விதியின்படி, தாமதத்தை மன்னிக்க முடியும் என்று இந்த நீதிமன்றம் கூறியது. எம்.பி சட்டம் மற்றும் டெல்லி சட்டத்தின் விதிகளும் ஒரே மாதிரியானவை.

19. சட்டத்தின் பிரிவு 7 இன் துணைப்பிரிவு (1) குத்தகைதாரர் வாடகை நிலுவையை நில உரிமையாளருக்கு செலுத்தினாலோ அல்லது உரிமையியல் நீதிபதியிடம் செலுத்தினாலோ, வாடகை நிலுவைத் தொகையை செலுத்தாத காரணத்தால் வெளியேற்றப்படுவதில் இருந்து விடுவிக்கிறார். கடைசியாக செலுத்தப்பட்ட விகிதம் மற்றும் அதற்கு முந்தைய மாத இறுதி வரை, ஆண்டுக்கு பத்து சதவீத வட்டியுடன் சேர்த்து செலுத்தப்படும். குத்தகைதாரருக்கு அழைப்பாணை அனுப்பப்பட்ட ஒரு மாதத்திற்குள் அல்லது அவர் முன்னிலையான ஒரு மாதத்திற்குள் அழைப்பாணை வழங்கப்படாமல் வழக்கில் ஆஜரானால் அத்தகைய பணம் அல்லது வைப்பீடு செய்யப்படும்.

20. எனவே, துணைப் பிரிவு (1) வாடகையின் வீதம் அல்லது வாடகை நிலுவைத் தொகையின் காலம் குறித்து எந்த பூசலும் இல்லாதபோது வாடகை நிலுவைத் தொகையை செலுத்துவதைக் குறிக்கிறது. குத்தகைதாரர் செலுத்த வேண்டிய நிலுவைத் தொகையின் காலம் உட்பட வாடகையின் அளவு குறித்து பூசல் இருந்தால் சட்டத்தின் துணைப் பிரிவு (2) செயல்படும். அந்தச் சூழ்நிலையில், அழைப்பாணை கிடைத்த ஒரு மாதத்திற்குள் அல்லது நீதிமன்றத்தில் முன்னிலையான ஒரு மாதத்திற்குள் துணைப் பிரிவு (1) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி குத்தகைதாரர், அவர் ஒப்புக்கொண்ட தொகையை உரிமையியல் நீதிபதியிடம் வைப்பீடு செய்ய விண்ணப்பிக்க வேண்டும். வாடகைதாரர் செலுத்த வேண்டிய வாடகையைத் தீர்மானிப்பதற்கான விண்ணப்பத்தையும் தாக்கல் செய்ய வேண்டும். செலுத்த வேண்டிய வாடகையை நிர்ணயம்

செய்வதற்கான விண்ணப்பத்துடன் இருந்தால் தவிர, அத்தகைய வைப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்படாது. எனவே, சட்டத்தின் துணைப்பிரிவு (2) க்கு இரண்டு விடயங்கள் தேவைப்படுகின்றன, வாடகைதாரர் செலுத்த வேண்டிய வாடகையை நிர்ணயம் செய்வதற்கான விண்ணப்பத்துடன் வாடகைதாரர் செலுத்த வேண்டிய நிலுவைத் தொகையை செலுத்த வேண்டும். இரண்டு நிபந்தனைகளும் பூர்த்தி செய்யப்பட்டால், கடைசியாக வாடகை செலுத்தப்பட்ட விகிதத்தையும், எந்த குத்தகைதாரர் தவறிவிட்டார் என்பதையும் கருத்தில் கொண்டு நீதிமன்றம் மட்டுமே செலுத்த வேண்டிய தொகையைக் குறிப்பிடும் ஆணையை உருவாக்க முடியும். அத்தகைய தீர்மானத்திற்குப் பிறகு, குத்தகைதாரருக்கு குறிப்பிடப்பட்ட தொகையை நில உரிமையாளருக்கு செலுத்த ஒரு மாத கால அவகாசம் வழங்கப்படுகிறது. சட்டத்தின் விதி, வாடகை நிலுவைகளை வைப்பீடு செய்வதற்கான நேரத்தை நீட்டிக்க நீதிமன்றத்தின் விருப்பத்தை கட்டுப்படுத்துகிறது. காலநீட்டிப்பு ஒரு முறை வழங்கப்படலாம் மற்றும் இரண்டு மாதங்களுக்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும்.

21. துணைப் பிரிவு (3) வாடகை செலுத்தாததன் விளைவுகளை வழங்குகிறது, அதாவது உடைமை வழங்குவதற்கு எதிரான எதிர்வாதத்தைத் தடுப்பது மற்றும் வழக்கின் விசாரணையைத் தொடர்வது. இத்தகைய ஏற்பாடு, ***பி.பி.கேஹ்ம்கா*** வில் உள்ள இந்த நீதிமன்றத்தால் ஆராயப்பட்ட துணைப் பிரிவுகள் (2எ) மற்றும் (2பி) ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபட்டது. 1956 சட்டத்தின் பிரிவு 17 இன் துணைப் பிரிவுகள் (2எ) மற்றும் (2பி) வாடகை வைப்பு காலத்தை நீட்டிக்க நீதிமன்றத்திற்கு தடையற்ற அதிகாரத்தை வழங்குகின்றன,

இருப்பினும், இந்த அதிகாரம் அதே சட்டத்தின் பிரிவு 7–ன் உட்பிரிவுகள் (2) மற்றும் (3)–ல் உள்ள நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டது. எனவே, சட்டத்தின் 6–வது பிரிவின் கீழ் வாடகைக்கு நிலுவைத் தொகையைச் செலுத்தாத காரணத்தால், குத்தகைதாரர் வெளியேற்றப்படுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்றால், துணைப் பிரிவு (2) இன் விதிகள் கட்டாயம் மற்றும் குத்தகைதாரர் கவனமாகப் பின்பற்ற வேண்டும். சட்டத்தின் பிரிவு 7 இன் துணைப்பிரிவு (2) இன் விதிமுறையின்படி வாடகை நிலுவைகளை வைப்பீடு செய்வதற்கான கால நீட்டிப்புக்கு வெளிப்புற வரம்பு உள்ளது. வாடகையை வைப்பீடு செய்யாததால் ஏற்படும் விளைவுகள் சட்டத்தின் 7 வது பிரிவின் துணைப்பிரிவு (3)ன் கீழ் சிந்திக்கப்படுகிறது. எனவே, குத்தகைதாரர் அழைப்பாணை கிடைத்த ஒரு மாதத்திற்குள் அல்லது அழைப்பாணை இல்லாமல் முன்னிலையான ஒரு மாதத்திற்குள் அனுமதிக்கப்பட்ட வாடகை நிலுவைத் தொகையை வைப்பீடு செய்யத் தவறினால், மேலும் பூசலுக்குரிய வாடகைத் தொகை மற்றும் நிலுவைத் தொகையை நிர்ணயம் செய்ய விண்ணப்பம் செய்யத் தவறினால் மற்றும் வாடகை நிலுவைத் தொகையை நிர்ணயிப்பதில் அடுத்தடுத்து செலுத்தாதது, குத்தகைதாரரை வெளியேற்றும். சட்டத்தின் பிரிவு 7, வாடகை பாக்கியின் அடிப்படையில் வெளியேற்றப்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்கான முழுமையான வழிமுறையை வழங்குகிறது, குத்தகைதாரர் சட்டத்தின் பிரிவு 7 இன் துணைப்பிரிவு (2) இன் கீழ் கருத்தில் கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளை எடுத்து, சர்ச்சைக்குரிய தொகை நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட பிறகு வாடகை நிலுவையை வைப்புத்தொகையாகச்

செலுத்த வேண்டும் என்ற நிபந்தனைக்கு உட்பட்டே இந்தச் சலுகை வழங்கப்படுகிறது. பூசலைத் தீர்மானிப்பதற்கான விண்ணப்பத்துடன் பூசலுக்குரிய வாடகைத் தொகையை வைப்பது, வாடகை நிலுவைத் தொகையைச் செலுத்தாத காரணத்தால் வெளியேற்றப்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்கான முன் நிபந்தனையாகும். இதைக் கருத்தில் கொண்டு, குத்தகைதாரர் காலவரம்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 5 ஐ பயன்படுத்த முடியாது, ஏனெனில் இது குத்தகைதாரரால் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டிய ஒரு விண்ணப்பம் அல்ல, ஆனால் வாடகைதாரர் அனுமதிக்கப்பட்ட நிலுவை வாடகையையும் வைப்பீடு செய்ய வேண்டும்.

22. ***நசிருதீன் வழக்கின்*** தீர்ப்பின் பார்வையில், கற்றறிந்த தனி நீதிபதி பிறப்பித்த உத்தரவில் நாங்கள் எந்த பிழையும் காணவில்லை. விசாரணை நீதிமன்றம் சட்டத்தின்படி வழக்கைத் தொடரும். மேல்முறையீடுகள் தள்ளுபடி செய்யப்படுகின்றன.

மேல்முறையீடுகள் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

<u>பொறுப்புத்துறப்பு</u>

"வட்டார மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இத்தீர்ப்புரையானது, வழக்காடி, தன்னுடைய மொழியில் புரிந்துகொள்வதற்கு பயன்படுத்திக்கொள்வதற்குட்பட்டதேயன்றி, வேறெந்த நோக்கத்திற்காகவும் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாகாது. அனைத்து நடைமுறையான மற்றும் அலுவல்முறையான

நோக்கங்களுக்கும் மற்றும் தீர்ப்புரையை நிறைவேற்றலுக்கும், செயற்படுத்தலுக்கும் அதன் ஆங்கிலப் பதிப்பே அதிகாரப்பூர்வமானதாகும். "